

Arrest

nr. 294 084 van 12 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 6 februari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 21 april 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 24 april 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Kroatische overheden stemmen op 10 mei 2023 in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 §5 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer [M.,O.], geboren [...], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 18.04.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen identiteits-of reisdocumenten voor. Betrokkene staat in Kroatië gekend als [M.,A.], geboren [...].

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 604/2013 verzamelde vingerafdrukken. De eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 06.02.2023 in Kroatië genomen werden in kader van een verzoek om internationale bescherming. De tweede treffer slaat op zijn verzoek om internationale bescherming in België dd. 18.04.2023.

Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 21.04.2023. Hij legde ook toen geen identiteits-of reisdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad en dat zijn originele taskara nog in Afghanistan ligt. Hij verklaarde dat hij wel een foto van zijn taskara op zijn telefoon had.

Betrokkene verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij een neef heeft die in België verblijft. Verder heeft hij geen gezins-of familieleden in België of andere lidstaten.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan onmiddellijk na de machtsovername door de Taliban verliet. Hij trok toen naar Iran, waar hij vijftien dagen na zijn vertrek uit Afghanistan aankwam en zes maanden verbleef. Nadien trok hij verder naar Turkije. Hij kwam er vijftien dagen na zijn vertrek uit Iran aan en verbleef er zeven maanden. Dan trok hij door naar Bulgarije, waar hij een week na zijn vertrek uit Turkije aankwam. Zijn tocht ging verder via Servië, waar hij een week verbleef, en Bosnië en Herzegovina, waar hij drie weken doorbracht. Dan trok hij te voet verder naar Kroatië. Hij kwam hier in 2023 aan en verbleef er drie dagen. Te voet kwam hij nadien aan in Slovenië waar hij doortrok tot Italië. Hij stapte een week verder naar Frankrijk. Daar verbleef hij twee maanden in Parijs alvorens met een taxi naar België te trekken. Hij kwam hier op 17.04.2023 aan.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat hij niemand kent in Europa buiten zijn neef in België. Hij verklaarde dat hij daarom dacht dat hij hulp van hem zou krijgen maar dat hij die niet gekregen had.

Er werd ook gevraagd of betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Kroatië. Hij stelde dat hij er geen Afghanen had gezien. Hij stelde tevens dat er geen faciliteiten waren en hij er nooit iets gekregen had. Gevraagd hoe hij door de Kroatische autoriteiten behandeld werd, verklaarde hij dat hij er niets gezien had. Hij stelde dat ze hem er zeiden dat hij zijn vingerafdrukken moest geven, wat hij deed, en dat ze hem toen zeiden dat hij vrij was. Hij stelde dat hij nadien geen contact meer met hen had gehad.

Verordening 604/2013 is onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer er op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië en België op. Artikel 24(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat code "1" gebruikt wordt bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat toont derhalve aan dat betrokkene eerst in Kroatië internationale bescherming vroeg en nadien in België een verzoek indiende. Geconfronteerd met het Eurodac-resultaat verklaarde hij dat hij na Servië door verschillende landen was gereisd. Hij verklaarde dat hij in Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk zijn vingerafdrukken had gegeven maar dat hij nergens asiel had gevraagd. Hij verklaarde dat hij nergens een interview had gehad en dat hij in Italië een document had gekregen waarin stond dat hij het land moest verlaten.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet verliet sinds zijn binnenkomst, hij is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en trok na zijn verzoek in Kroatië naar België.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene bij Kroatië berust. Op 26.04.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties. Op 10.05.2023 ontvingen we hun akkoord tot terugname van betrokkene conform artikel 20 §5 van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Kroatië onderschrijft als lidstaat het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te

onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij België als bestemming gekozen had omdat hij in Europa niemand kent buiten zijn neef in België. Hij verklaarde dat hij dacht dat zijn neef hem zou helpen maar dat hij geen hulp had gekregen.

Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van betrokkene ten overstaan van hem niet worden beschouwd als "gezinslid" zoals omschreven in artikel 2 g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16 §1, 17 §1 en 17 §2 – zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich geen reden is voor de toepassing van artikel 17 §1, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn neef die in België verblijft.

Artikel 17 §2 stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dat Kroatië nooit een verzoek richtte aan België om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17 §2 en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van betrokkene met zijn neef.

Ook artikel 16 §1 kan in dit dossier niet worden ingeroepen. In dit dossier gaat het om de relatie van betrokkene met zijn neef. Bovendien maakte betrokkene geen melding van een in artikel 16 §1 vermeldde situatie van afhankelijkheid.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van betrokkene aan Kroatië een schending van zijn grondrechten betekent en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval.

Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33).

De relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven.

Gevraagd naar de relatie met neef die in België verblijft, haalde betrokkene geen elementen aan waaruit zulke relatie van afhankelijkheid van/door deze neef blijkt. Betrokkene verklaarde dat zijn neef in Iran geboren is en daar woonde, dat hij hem niet zag en ze geen relatie hadden. Ook toen zijn neef naar België kwam, had betrokkene geen contact met hem. Betrokkene verklaarde dat hij een keer telefonisch met zijn neef had gesproken sinds hij in België is maar dat ze elkaar nooit hebben geholpen. Hieruit blijkt dus duidelijk dat er tussen beiden geen relatie van afhankelijkheid bestaat en een overdracht van betrokkene aan Kroatië derhalve geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM impliceert.

De Kroatische instanties stemden op 10.05.2023 in met terugname van betrokkene op grond van artikel 20 §5 van Verordening 604/2013. Dit artikel impliceert dat Kroatië zich tot op heden niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, maar er wel mee instemt om hem terug te nemen teneinde de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek verder te zetten en af te ronden. Hierna zullen de Kroatische instanties besluiten dat zij volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene of de verantwoordelijkheid ervan bij een andere lidstaat leggen.

We kregen garanties van de Kroatische instanties dat betrokkene er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Betrokkene zal gedurende de procedure gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Kroatische autoriteiten zullen betrokkene gedurende de procedure niet verwijderen naar zijn land van herkomst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert, wijzen we er nogmaals op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat ervan kan worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak *K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te

richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het non-refoulement beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Hij gaf als reden dat hij er geen Afghanen had gezien en dat er geen faciliteiten waren. Hij verklaarde dat hij er niets had gekregen. Nogmaals gevraagd naar de behandeling door de Kroatische autoriteiten verklaarde betrokkene dat hij er niets had gezien.

Hij stelde dat men hem er zei dat hij zijn vingerafdrukken moest geven, dat hij dit ook deed en dat ze hem erna vrij lieten. Hij stelde dat hij verder geen contact heeft gehad met de autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen landgenoten had gezien merken we op dat betrokkene verklaarde dat hij slechts drie dagen in Kroatië was. Gezien deze korte periode is het mogelijk dat hij niet met andere Afghanen in contact is gekomen. Dit is echter geenszins reden om af te zien van een overdracht.

Betreffende zijn bewering dat er in Kroatië geen faciliteiten zijn, wijzen we erop dat er wel degelijk opvangcentra (nl. in Zagreb en Kutina) en andere faciliteiten voorhanden zijn voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Mogelijks is betrokkene hier niet mee in aanraking gekomen gedurende zijn korte verblijf daar. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij niet in aanraking was gekomen met de Kroatische autoriteiten buiten het feit dat hij door de politie werd tegengehouden.

We merken op dat betrokkene geen enkele concrete gebeurtenis aanhaalde waaruit we kunnen afleiden dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen evenwel dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en in het bijzonder aangaande praktijken aan de grens met Bosnië. Deze zijn volgens ons echter onvoldoende om tot het besluit te komen dat betrokkene, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen, per definitie in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen punten van aandacht blijven. De Commissie stelde tevens dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en dat ze de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengen-acquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eurlex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?url=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het rapport wordt gesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en het formuleerde daartoe

een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (p. 24). Er werden ook geen gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - vastgesteld (p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid het politiekantoor van Cetingrad in Kroatië en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport werden op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') voorgesteld en besproken. Het stelt dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wordt verder onder andere belicht in AIDA-rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p.52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p.80). Het rapport stelt dat er geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens, een van de voornaamste punten van kritiek op het asielsysteem in Kroatië (p.25). We benadrukken dat het hier geen personen betreft die via de Dublinverordening worden overgedragen, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontczegd.

We merken in dit verband ook op dat het AIDA-rapport vermeldt dat UNHCR Assistent Hoge Commissaris voor Bescherming Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (p. 26).

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt eveneens melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië.

Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie conform artikel 19 van de ombudsmanwetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen personen die nog geen toegang kregen tot de asielprocedure.

We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de grenspolitie voorwerp uitmaakt van kritiek en dat hun optreden, in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen, volgens bepaalde opinies soms disproportioneel is. We benadrukken echter dat betrokkene

zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. Betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Uit bovenstaande kunnen we besluiten dat er in hoofde van betrokkene derhalve geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie aan de grens met Bosnië. Indien betrokkene na overdracht wel het slachtoffer zou worden van mishandeling, kan hij binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en ook binnen de opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming actief zijn.

We concluderen dat de punten van kritiek betreffende enkele aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet leiden tot het besluit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 18.04.2023 en tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 21.04.2023 dat hij in goede gezondheid verkeert en geen dokter nodig heeft.

We merken op dat betrokkene tot op heden geen andere elementen aanbracht of medische rapporten aanleverde waaruit blijkt dat er in zijn geval sprake is van ernstige mentale of lichamelijke aandoeningen en dat er daarom een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bestaat in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het AIDA-rapport vermeldt bovendien dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming wettelijk gewaarborgd is in Kroatië (p. 91) en dat er ook mentale gezondheidszorg voorhanden is (p.95).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen indien hij hier nood aan heeft. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in geval van betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene en minstens tien werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 §5 van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn

om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker heeft verklaard dat hij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van de volgende redenen: [...]

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, ondanks zijn hangende asielaanvraag, geen opvang heeft gekregen in Kroatië en ook niet geïnformeerd werd over zijn recht op opvang.

Daarnaast loopt verzoeker bij zijn terugkeer naar Kroatië een reëel risico op refoulement

12/05/2023 heeft ECRE een nieuwsbericht gepubliceerd waaruit blijkt dat Kroatië zich systematisch schuldig blijft maken een push backs naar Bosnië en Herzegovina, ook na de toetreding van Kroatië tot het Schengengebied. Dit gebeurt niet alleen bij aankomst van de vreemdelingen aan de buitengrenzen, maar over het hele Kroatische grondgebied:

Croatian authorities systematically push back people on the move, including unaccompanied children and families with young children to Bosnia and Herzegovina (BiH) without assessing their asylum requests or protection needs, finds a new report by Human Rights Watch. "Border police frequently steal or destroy phones, money, identity documents, and other personal property, and often subject children and adults to humiliating and degrading treatment, sometimes in ways that are explicitly racist, the report reads. People affected by the expulsions testified that "they were intercepted across the whole territory of Croatia and escorted to police stations in unmarked vehicles. People, including women and children, were then detained in "prison-like basements, denied food and water and forced to sleep on the floor". Moreover, they were also forced to sign documents related to the decision of deportation without being provided translation and asked to pay bills covering the cost of accommodation, food and transportation for those days after which they were transferred to detention facilities. "The police came. They had us remove our clothes. They took our phones. They searched us. We said we want to seek asylum in Croatia. We said we needed medical attention. They said, 'Go.' They deported us with no consideration of our situation. This was the fifth time this has happened to us", said Stephanie M., a 35-year-old woman from Cameroon. Despite the overwhelming evidence of Croatia's "abhorrent abuses", the EU continues to contribute substantial funding to Croatian border. On 18 April, a group of Afghan refugees, who were victims of a brutal pushback from Croatia to BiH that included severe violence and sexual abuse in October 2020, filed a new lawsuit with the Constitutional Court of the Republic of Croatia, saying that authorities have failed to investigate the incident.

Op 03/05/2023 heeft Human Rights Watch een rapport gepubliceerd dat eveneens bevestigt dat er sprake is van een systematische praktijk van push backs, die aanhoudt, ook na de toetreding van Kroatië tot de Schengen-zone:

I. Forcible Returns to Bosnia and Herzegovina

Pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina are both a longstanding phenomenon and an ongoing practice. The Danish Refugee Council recorded nearly 30,000 pushbacks from Croatia to northwestern Bosnia and Herzegovina between 2020 and the end of 2022—a number that it cautions is likely a significant underestimate. Its teams in Bosnia and Herzegovina continued to record pushbacks as this report was being finalized in mid-April 2023.

[...]But by March 2023, groups reported that Croatian police were again carrying out pushbacks and other mass summary expulsions to Bosnia and Herzegovina.

[...] Other Forms of Summary Expulsion

Humanitarian and human rights groups in Bosnia and Herzegovina, Croatia, Slovenia, and Italy received fewer accounts of pushbacks by Croatian authorities in the months before Croatia's admission to the

Schengen area in January 2023. Their observations matched the accounts Human Rights Watch heard between May 2022 and early 2023.

Instead, Croatian authorities increasingly employed other measures that amounted to summary and often collective expulsion, without consideration of individual protection needs.

In the second half of 2022, in one such tactic, Croatian police frequently issued people summary expulsion orders giving them a seven-day deadline to leave the European Economic Area. People who received these orders told Human Rights Watch that Croatian police did not allow them to explain their circumstances or to request asylum, did not explain the process or the nature of the order, did not say if they had an opportunity to be represented or to seek review of the order, and did not provide translations of the order in the languages they understood best. In fact, nearly everybody Human Rights Watch spoke with understood the papers they received to be a seven day permit to transit Croatia. "It was clear that the intention of Croatian authorities was to prompt people to exit the country in any direction, regardless of whether they left the European Economic Area or simply travelled onward to other ELI countries," said Urso Regvar, a legal adviser with the Legal Center for the Protection of Human Rights and the Environment (PIC) in Ljubljana

In late March 2023, Croatian police also made increasing use of the EU readmission agreement with Bosnia and Herzegovina. Between March 23 and April 6, Croatian authorities transferred 559 people to Una-Sana Canton, in northwest Bosnia and Herzegovina. Croatian authorities have also made transfers under the readmission agreement to Gradiska and Orasje, municipalities on Bosnia and Herzegovina's northern border near the Croatian town of Slovoški Brod

In addition, Croatian authorities have begun to tell some people that they owed significant fines for their time in detention prior to their expulsion. For instance, Urso Regvar has reviewed documents in which Croatian authorities assessed charges of nearly €800, purportedly to cover the cost of their detention.

Uit het rapport blijkt dat voornamelijk jonge mannen gevisieerd worden, zij het dat ook kwetsbare personen het slachtoffer worden van push backs:

- The vast majority of people pushed back are adult men, most of whom are between the ages of 18 and 30.
- Families with children and unaccompanied children also regularly face pushbacks.
- Many of those pushed back, regardless of age or gender, reported that they have faced multiple pushbacks, sometimes dozens.

Tenslotte gaan de push backs gepaard met geweld en vernieling:

The reports of these and other groups include "consistent and substantiated" details of the following abusive practices by Croatian authorities:

- Stopping, punching, kicking, or striking people with batons, guns, branches, and other objects including while being forced to run a gauntlet surrounded, or forced to lie face down on the ground. Some of the men and boys interviewed by these groups showed investigators injuries consistent with their accounts of being struck by fists, truncheons, branches, whips, the butts of guns or other objects. Some people reported that asking for directions or for the return of possessions prompted beatings and that attempting to protect themselves during beatings, stating that they are under the age of 18, or being the person who communicated requests for their group provoked increased violence. In some instances, people reported that one or more Croatian police officer beat them while another officer restrained them.
- Beating parents in front of their children. "The most common patterns of abuse witnessed by children were beatings with police batons," the Border Violence Monitoring Network observed in a comprehensive report of pushback practices issued in December 2022
- Using electroshock devices on people.
- Setting dogs on people or threatening to do so.
- Discharging firearms close to people while they lay on the ground or while tied to trees, or firing in the air.
- Threatening or appearing to threaten to shoot people, including unaccompanied children or otherwise pointing weapons at people
- Tying people to trees.
- Throwing or pushing people into the river with their hands ziplocked.
- Making boys and adults remove shoes and other clothing—in some cases, all clothing—and then ordering them to walk through the forest and cross the river into Bosnia and Herzegovina.
- Dragging people along the ground when they were unable to return to Bosnia and Herzegovina without assistance
- Destroying documents such as passports, birth certificates, and identification cards. In other cases, Croatian police did not return identity documents or comp registration documents before pushing people back.
- Destroying or confiscating and not returning mobile phones, SIM cards, and power banks. In some cases, Croatian police submerged phones in water or damaged their charging ports. And in one case, a group

reported that Croatian police said the group's phones could not be returned and instead gave them 20 Croatian kuna (about €2.60) for each phone, falsely telling them that amount could be exchanged for €100.

- Confiscating or destroying medication.
- Burning or taking backpacks, clothing, and other possessions.
- Taking food, sometimes scattering it over the ground or trampling it, and taking and not returning water.
- Stealing money.
- Cursing and using other denigrating language, including insults against family members. In some instances, Croatian police referred to people as "terrorists," "Taliban, or in explicitly racist terms.
- Filming people while subjecting them to humiliating treatment.
- Refusing to call for medical assistance or to provide food or water
- Pushing people back multiple times.
- Separating families during pushbacks.
- Pushing people back at night far from regular border crossings, to border police stations without public transport, or far from the place of entry into Croatia. In some instances, people have reported being pushed back to Bosnia and Herzegovina even though they had entered Croatia from Serbia.

De Belgische overheid is van mening dat, indien verzoeker het slachtoffer zou worden van refoulement, hij deze praktijken zou kunnen aanklagen.

De beschikbare landinformatie geeft echter aan dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel bestaat tegen refoulement:

III. Secrecy, obstruction, and impunity When faced with such evidence of their state policy of pushbacks, Croatian officials have responded with denial and justification that obscures their widespread policy. In response to the CPT's strong condemnation of the pushbacks it confirmed during its 2020 visit, the Croatian government first described the alleged pushbacks as "diversion" or "interception" operations that prevent individuals from accessing Croatia in areas outside its territory, therefore not under its jurisdiction.⁶⁴ Yet in 2019, the then- Croatian president had already admitted that pushbacks occur inside Croatia, explaining that "when you are pushing people back, there is a little bit of force." ⁶⁵ Current president Zoran Milanovic has taken a similar position by deeming "a certain amount of violence" necessary to prevent irregular border crossings⁶⁶—and calling the CPT's members "pests that keep sticking their noses out and giving lessons."⁶⁷ Other officials continue to insist allegations of pushbacks are simply lies. ⁶⁸ In fact, Croatia's pushback policy is designed to be concealed and conducted covertly, such that similar allegations of violations are extremely difficult to prove and just as easily ignored. As highlighted by the CPT, record-keeping is crucial to law enforcement accountability and oversight,⁶⁹ yet both external investigations and the head of a key border police station in Croatia⁷⁰ have confirmed that those pushed back by Croatian authorities are never registered and pushback operations are not recorded. Officials executing such pushbacks communicate informally through WhatsApp and Viber groups⁷¹ or private phones⁷² rather than official channels. Whistleblowers have stressed that pushbacks are designed to leave no trace, as if individuals never encountered authorities and were never returned.⁷³ The use of balaclavas and unmarked vans hinders affected individuals from themselves identifying key details about those responsible for their (mis)treatment, whereas the confiscation and destruction of their mobile phones minimizes evidence of such pushbacks and their presence in Croatia. Even where individuals are handed over to Croatian authorities from third countries such as Slovenia, Croatian officers have confiscated and destroyed documentation they have from those countries upon taking custody of the person. ⁷⁴ Finally, such operations aim to obstruct individuals' access to witnesses and outside assistance, with whistleblowers admitting that "we have to catch them before they reach human rights groups or any place that would help them to seek asylum,"⁷⁵ and leaked emails revealing official instructions that there be no cameras or other parties present during pushback operations. ⁷⁶ Such tactics allow Croatia to rely on the absence of official records in maintaining that pushbacks simply do not occur.⁷⁷ In tandem, authorities have deliberately hindered inquiries that could uncover potential proof to the contrary, including those of the Croatian Ombudswoman⁷⁸ and the CPT, which lamented that officials had provided incomplete information about sites where migrants were deprived of liberty and obstructed its access to necessary records and documentation. ⁷⁹ The CoE's SR on Migration and Refugees has flagged Croatia's manifest unwillingness to effectively investigate allegations of serious abuse in this context.⁸⁰ In its review, which revealed not one single trial of a law enforcement officer implicated in pushbacks since reports of their practice emerged, the CPT concluded that investigative authorities have not shown the independence and thoroughness necessary to conduct effective criminal investigations into pushback allegations. ⁸¹ Prosecutorial authorities have demonstrated similar unwillingness to investigate thoroughly and have relied excessively on officers' statements and the lack of official records to dismiss evidence not emanating from authorities.⁸² Those seeking justice in relation to border operations—including lawyers—have been subjected to intimidation and retaliation.⁸³ Despite the many reports on illtreatment and related criminal complaints against Croatian forces, not a single officer has been charged of any criminal offence in relation to violent pushbacks.⁸⁴ When they are not summarily dismissed,

investigations remain open with no steps taken to identify and punish perpetrators, even for cases closely monitored by the CPT.⁸⁵ In the case of identifiable officers filmed beating PoMs at borders, only disciplinary proceedings resulting in a three-month suspension followed. Croatian media reported that this was to stop the officers from publishing more evidence on the state policy.⁸⁶ These developments sadly confirm the finding of the European Court of Human Rights on the unavailability of effective investigations—and therefore of effective remedies—in relation to the behavior of law enforcers during pushback operations in Croatia. ⁸⁷ This impunity enables Croatian pushbacks to continue.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verder geoordeeld dat de praktijken van pushbacks beperkt zouden zijn tot vreemdelingen, die nog geen aanvraag tot internationale bescherming hebben ingediend, maar geen toepassing zouden vinden op Dublin-terugkeerders.

In het bovenstaande rapport van HRW wordt echter geadviseerd om geen Dublin-transfers uit te voeren, hetgeen aangeeft dat HRW van mening is dat ook deze groep van asielzoekers een risico op pushbacks loopt:

To All European Union Member States

- All countries in the European Union should suspend the return of asylum seekers to Croatia under the Dublin III Regulation, which generally requires that the first EU country of arrival is responsible for a person's asylum claim, until each of those countries definitely ends pushbacks and other collective expulsions.

- All countries in the European Union should create pathways for safe, orderly, and regular migration.

De vrees dat ook Dublin-terugkeerders worden onderworpen aan illegale push backs wordt eveneens gedeeld door OSAR in haar rapport van februari 2023, dat het volgende vermeldt:

Les violations des droits humains ne concernent pas uniquement la zone frontalière de la Croatie. « Il ne fait aucun doute que le système d'asile croate présente des défaillances systémiques », explique l'activiste. À Zagreb aussi, des personnes sont arrêtées arbitrairement par la police puis emmenées en Bosnie-Herzégovine, même lorsqu'elles se trouvent en procédure d'asile. Ces refoulements en chaîne ne peuvent pas être exclus. Pour Sara Kekus, ces informations devraient être évidentes. Elle ajoute : « Il est inquiétant que le CPS soit censé légitimer la pratique suisse »

5.1.3 Pushbacks depuis l'intérieur du pays : [...] Il existe à ce sujet différents rapports et documents, dont voici une sélection (en anglais) :

- Rapport du CPS et de Pro Asyl sur les violations systématiques des droits humains en Croatie

: [www.cms.hr/system/publication/pdf/182/CommonReport 2022.pdf](http://www.cms.hr/system/publication/pdf/182/CommonReport%2022.pdf)

- Rapport du CPS sur les pushbacks et les pratiques observées en 2020 et 2021 : www.cms.hr/hr/publikacije/report-on-illegal-expulsions-from-croatia-in-the-context-of-the-covid-19-pandemic

- Rapport du CPS sur les pushbacks d'enfants et de MNA : www.cms.hr/en/azil-i-integracijskepolitike/djeca-i-djeca-bez-pratnje-sustavno-nezakonito-protjerivana-iz-hrvatske

- Rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) : <https://www.coe.int/fr/web/cpt/-/council-of-europe-antitorture-committee-publishes-report-on-its-2020-ad-hoc-visit-to-croatia>

- Rapports du Danish Refugee Council (DRC) sur la Bosnie-Herzégovine : <https://pro.dre.nqo/bosnia>

- Rapports de Border Violence Monitoring Network (BVMN) www.borderviolence.eu/category/monthlyreport/ Les rapports concernent des personnes munies de pièces d'identité croates les identifiant comme personnes requérantes d'asile, qui se trouvaient en Bosnie après des pushbacks. Les rapports ne portent pas spécifiquement sur des personnes renvoyées dans le cadre de la procédure Dublin, mais sur les personnes requérantes d'asile en général¹⁷. Il est démontré que des pushbacks ont également lieu depuis l'intérieur du pays. L'hypothèse du SEM et du TAF selon laquelle la problématique des pushbacks ne concernerait que la zone frontalière ne peut donc pas être retenue sans autre.

[...] La Croatie enfreint ses obligations internationales en procédant à des pushbacks illégaux. Il existe des indices et des rapports démontrant que la problématique des pushbacks ne concerne pas uniquement la région frontalière. Indépendamment de cela, il est inacceptable que le SEM et le TAF affirment que rien n'indique que la Croatie ne respecte pas ses obligations en matière de droit international. Comme déjà souligné dans le rapport sur les violences policières en Croatie et en Bulgarie, faire référence aux voies de droit est inefficace en Croatie. Dans son rapport sur les soins psychiatriques en Croatie, l'OSAR a expliqué combien il était difficile de recevoir une assistance adéquate dans ce domaine. L'OSAR considère que la référence au soutien des ONG n'est pas justifiée et voit d'un oeil très critique la référence aux prestations fournies par la société civile, qui devraient en fait incomber à l'État. Il conviendrait de renoncer aux transferts vers la Croatie. Si des transferts devaient tout de même avoir lieu, des garanties individuelles devraient être obtenues afin d'assurer un accueil adéquat »

Ook het onderstaande rapport van ECCHR wijst erop dat ook asielzoekers het slachtoffer worden van refoulement:

Croatia's pushback modus operandi Pushbacks from Croatia follow a clear set of tactics crafted to swiftly expel migrants including asylum-seekers apprehended within Croatia to neighboring countries without adherence to legal procedure or oversight. As a means of deterrence and in reflection of the disregard with which authorities treat those expelled from its territory, these pushbacks also routinely employ grave and even sadistic violence that has been categorized as torture. Early reports of pushbacks from Croatia flagged indiscriminate expulsions paired with patterns of violence directed toward migrants, including "beating with sticks, kicking and punching, robbery, and the destruction of personal items, notably telephones." In 2018, the Croatian Ombudswoman highlighted a clear pushback pattern composed of apprehensions within Croatian territory; disregard of individuals' asylum claims; forced transportations of these individuals by van; beatings with batons and within police cordons; theft of their money and destruction of their cell phones; their informal detention at police stations; and a complete absence of translation and record-keeping in the process.

Tenslotte heeft ook Amnesty International recent een rapport gepubliceerd, waarin het advies verleent om de Dublin-transferten naar Kroatië op te schorten:

« De nombreuses personnes arrivées en Suisse par la route des Balkans sont menacées d'un renvoi forcé vers la Croatie. Au vu des pushbacks bien documentés et des violences policières à l'encontre des migrants, de l'impunité persistante des responsables de ces violations des droits humains ainsi que des graves lacunes du système d'asile croate, Amnesty International appelle les autorités suisses à stopper les transferts de personnes traumatisées ou souffrant de problèmes de santé vers ce pays.

Récemment, plusieurs réfugiés ont déclaré avoir subi des actes de torture et des mauvais traitements de la part des gardes-frontières et de la police croates. Ces personnes ont néanmoins été reconduites vers la Croatie ou sont sur le point de l'être. Celles qui ont besoin d'un traitement médical sont également menacées d'expulsion.

La jurisprudence du Tribunal administratif fédéral montre que la grande majorité des requérants d'asile qui arrivent en Suisse via la Croatie témoignent des mauvais traitements de la part de la police. Amnesty Suisse a également connaissance de cas de réfugiés originaires de pays comme l'Afghanistan, la Turquie ou le Burundi qui doivent être renvoyés vers la Croatie en vertu du règlement Dublin III, bien qu'ils expliquent avoir été détenus arbitrairement, battus ou humiliés par les forces de sécurité croates pendant leur fuite.

« LES LACUNES DU SYSTÈME D'ASILE, L'INSUFFISANCE DES PRESTATIONS DE L'ÉTAT, AINSI QUE L'ABSENCE D'ACCÈS À LA JUSTICE RENDENT INADMISSIBLE LE TRANSFERT DE PERSONNES AYANT SUBI DES TRAUMATISMES, DES TORTURES ET DES MAUVAIS TRAITEMENTS » Alicia Giraudel, spécialiste du droit d'asile à Amnesty Suisse

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Kroatische overheden de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker niet zullen onderwerpen aan in individueel onderzoek in overeenstemming met de voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn. Dit lijkt niet toepasselijk te zijn op verzoeker gezien de Kroatische overheid daarentegen van mening is dat zij niet bevoegd is voor zijn aanvraag tot internationale bescherming, maar er uitsluitend mee instemde om verzoeker terug te nemen op grond van het artikel 20 lid 5 van de Verordening nr. 604/2013, dat als volgt luidt :

"5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Gelet op het voorgaande kan de Dienst Vreemdelingenzaken er niet zonder meer van uitgaan dat de aanvraag van verzoeker tot internationale bescherming daadwerkelijk in Kroatië zal worden behandeld.

Daarnaast verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het gegeven dat Kroatië is toegetreden tot de Schengenzone, naar aanleiding waarvan er geen illegale praktijken aan de grenzen zouden zijn vastgesteld, naar het gegeven dat Kroatië instemde met een onafhankelijk monitoringorgaan naar eventuele inbreuken aan de grenzen, en naar de individuele verklaring van de Kroatische overheid dat zij het principe van non-refoulement respecteert. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze gegevens tegengesproken worden in de bovenstaande landinformatie, die bevestigt dat Kroatië zich tot op heden nog steeds schuldig maakt aan illegaal refoulement.

De verwijzing door de Belgische overheid naar het AIDA Country Report van Kroatië lijkt hieraan geen afbreuk te doen. Dit rapport werd pas voor het laatst geactualiseerd in april 2022, terwijl de bovenstaande geciteerde landinformatie dateert uit 2023 en onder meer gepubliceerd werd door/ter attentie gebracht werd door ECRE.

Rekening houdende met de bovenstaande landinformatie loopt verzoeker bij een overdracht naar Kroatië een reëel risico op refoulement, waardoor de beslissing tot overdracht onwettig is.

In het arrest van 17 december 2020, Europese Commissie tegen Hongarije, ECLI:EU:C:2020:1029, punt 106, heeft het Hof over artikel 6 van de Procedurerichtlijn overwogen dat een lidstaat op grond van deze bepaling moet waarborgen dat een onderdaan van een derde land daadwerkelijk gebruik kan maken van het recht om een verzoek om internationale bescherming te doen, waaronder het recht om dat aan de grenzen van deze lidstaat te doen, zodra hij zijn wens kenbaar heeft gemaakt, opdat dit verzoek wordt geregistreerd en kan worden ingediend en behandeld binnen de in deze richtlijn gestelde termijnen. Daarvoor heeft het Hof overwogen dat het doen van een verzoek om internationale bescherming bij een van de in artikel 6 bedoelde autoriteiten, een essentiële stop vormt in de procedure voor de toekenning van internationale bescherming (punt 99), omdat:

(1) het recht om dat verzoek te doen een voorwaarde is voor de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op registratie, indiening en behandeling van dit verzoek binnen de door artikel 6 en artikel 31 gestelde termijnen en, uiteindelijk, voor de doeltreffendheid van het asielrecht, zoals gegarandeerd door artikel 18 van het EU Handvest (punt 102) en

(2) de doelstelling van (met name artikel 6, eerste lid, van) de Procedurerichtlijn is om een daadwerkelijke, vlotte en snelle toegang tot de procedure inzake internationale bescherming te waarborgen (punt 104).

6.2 . Op grond van de regeling van de Procedurerichtlijn over het doen van een verzoek om internationale bescherming en de uitleg van het Hof daarover moet worden geconcludeerd dat pushbacks in de kern een ontkenning van deze regeling zijn. Dat maakt dat pushbacks in zijn algemeenheid een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt (zie voor artikel 3 van het EVRM, het arrest van het EHRM van 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a. tegen Italië, ECLI:CE:ECHR:2012:0223JUD002776509, overweging 133-138, en het recentere arrest van het EHRM van 23 juli 2020, M.K. e.a. tegen Polen, ECLI:CE:ECHR:2020:0723JUD004050317, overweging 185)."

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het EVRM en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij brengt een aantal rapporten en landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat hij bij een overdracht naar Kroatië een reëel risico loopt op refoulement, reden waarom het bestreden overdrachtsbesluit onwettig zou zijn.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt verder dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt dit verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Het bestreden overdrachtsbesluit houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land op 6 februari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Kroatische autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die zijn verbonden aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dus in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en opvangomstandigheden in Kroatië kunnen zijn die oplopen tot een behandeling verboden door artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het EU-Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Dit recht op de bescherming uitgedrukt in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, vindt eveneens weerklank in het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

2.6. Verzoeker herhaalt allereerst zijn verklaringen zoals geuit tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor dat hij in Kroatië – ondanks het ingediende verzoek om internationale bescherming – geen opvang heeft gekregen en ook niet werd geïnformeerd over zijn recht op opvang.

Een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert evenwel dat verweerder deze verklaringen van verzoeker in rekening heeft gebracht en concreet is nagegaan of verzoeker als verzoeker om internationale bescherming in Kroatië gerechtigd zal zijn op opvang en dit in aanvaard-bare levensomstandigheden. Hij oordeelde als volgt:

“Er werd ook gevraagd of betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Kroatië. Hij stelde dat hij er geen Afghanen had gezien. Hij stelde tevens dat er geen faciliteiten waren en hij er nooit iets gekregen had. Gevraagd hoe hij door de Kroatische autoriteiten behandeld werd, verklaarde hij dat hij er niets gezien had. Hij stelde dat ze hem er zeiden dat hij zijn vingerafdrukken moest geven, wat hij deed, en dat ze hem toen zeiden dat hij vrij was. Hij stelde dat hij nadien geen contact meer met hen had gehad.

[...]

We kregen garanties van de Kroatische instanties dat betrokkene er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Betrokkene zal gedurende de procedure gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Kroatische autoriteiten zullen betrokkene gedurende de procedure niet verwijderen naar zijn land van herkomst.

[...]

Betreffende zijn bewering dat er in Kroatië geen faciliteiten zijn, wijzen we erop dat er wel degelijk opvangcentra (nl. in Zagreb en Kutina) en andere faciliteiten voorhanden zijn voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Mogelijks is betrokkene hier niet mee in aanraking gekomen gedurende zijn korte verblijf daar. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij niet in aanraking was gekomen met de Kroatische autoriteiten buiten het feit dat hij door de politie werd tegengehouden.

[...]

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p.80). Het rapport stelt dat er geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

[...]

We concluderen dat de punten van kritiek betreffende enkele aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet leiden tot het besluit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op grond van de voormelde beoordeling niet in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat er geen concrete redenen spelen die maken dat hij bij terugkeer naar Kroatië niet de nodige opvang zal kunnen verkrijgen. Verweerder wijst in dit verband zelfs op individuele garanties vanwege de Kroatische overheden. Door het louter opnieuw wijzen op zijn eerdere verklaringen haalt verzoeker de gedane beoordeling, die ook steunt vindt in de stukken van het administratief dossier, niet onderuit. Verzoeker betwist ten overvloede ook niet dat hij eerder slechts drie dagen in Kroatië is gebleven.

2.7. Verzoeker citeert vervolgens uit een aantal recente rapporten van gezaghebbende organisaties en instanties, met name Human Rights Watch (HRW), European Consultation on Refugees & Exiles (ECRE), Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR), European Center for Constitutional and Human Rights (ECCHR) en Amnesty International. Hij leidt uit de door hem geciteerde informatie af dat hij bij overdracht naar Kroatië het voorwerp dreigt uit te maken van een systematische praktijk van illegale pushbacks en collectieve uitzettingen. Hij stelt dat deze niet enkel aan de grens plaatsvinden, maar over het hele Kroatische grondgebied en dat deze praktijk ook aanhoudt na de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone. Bij de pushbacks zouden vooral jonge mannen gevisieerd worden en zij zouden ook gepaard gaan met geweld en vernieling.

Uit het uitvoerig gemotiveerde overdrachtsbesluit blijkt evenwel dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op het *"Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update"*, laatste update op 22 april 2022, een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel, *"Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route"*, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat werd ingesteld door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022 opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verweerder benadrukt dat verzoeker *"zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden"* en geeft aan dat verzoeker naar Kroatië zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. In het bestreden overdrachtsbesluit wordt nog benadrukt dat de Kroatische autoriteiten in verzoekers specifieke geval individuele garanties hebben gegeven. Dit gegeven vindt ook bevestiging in de stukken van het administratief dossier. Deze garanties werden als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten gevoegd. De Kroatische autoriteiten hebben meer bepaald het volgende meegedeeld:

"Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when they returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of his race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Het gaat om garanties die verzoeker persoonlijk betreffen: zijn naam, geboortedatum en nationaliteit worden hierop vermeld. Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten, in het kader van de terugname van verzoeker met toepassing van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Dit betekent dat Kroatië nog niet definitief heeft bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor dit verzoek. Verzoeker zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Hij zal er een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en worden beschermd tegen refoulement door artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming, in het kader waarvan er ook de nodige beroepsprocedures kunnen worden ingesteld.

Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan deze garanties alsook aan de specifieke situatie waarin hij zich na terugkeer naar Kroatië zal bevinden. Hoewel de recente rapporten van ECRE en HRW die in het verzoekschrift worden geciteerd inderdaad melding maken van pushbacks vanuit het binnenland van Kroatië en van een volgehouden praktijk van soms gewelddadige pushbacks en collectieve uitwijzingen, wordt in geen enkel van de citaten die verzoeker heeft opgenomen melding gemaakt van pushbacks van Dublin-terugkeerders naar Bosnië-Herzegovina of andere buurlanden. Nog minder wordt er melding gemaakt van een gevestigde praktijk die erin zou bestaan dat Dublin-terugkeerders na hun overdracht door een andere lidstaat aan Kroatië (hetgeen per vliegtuig gebeurt, in het geval van verzoeker via de luchthaven van Zagreb) worden uitgewezen naar een niet EU-buurland zonder enig onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming of zonder dat werd nagegaan welke lidstaat daadwerkelijk verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming. Dit klemmt in casu des te meer nu in het geval van verzoeker de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verleend. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er in dergelijke omstandigheden alsnog een reëel risico is dat hij wordt onderworpen aan een pushback of een collectieve uitwijzing.

Bovendien heeft verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit wel degelijk rekening gehouden met de algemeen gekende problematiek van de pushbacks in Kroatië. Verweerder gaf echter aan dat deze praktijken niet de personen betreffen die via de Dublin III-verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werd verleend. Verweerder bevestigt dat de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović de mistoestanden erkent, doch dat uit haar communicatie blijkt dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek om internationale bescherming, terwijl het thans voorliggende akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat verzoeker toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Hoewel verzoeker inderdaad (deels) recentere informatie bijbrengt dan degene die verweerder heeft gehanteerd, wordt deze beoordeling hierdoor niet weerlegd. In tegendeel kan hierin een bevestiging worden gelezen van het gegeven dat er geen specifieke gevallen gekend zijn van pushbacks van Dublin-terugkeerders (zie onder meer OSAR, 21 februari 2023: *“Les rapports ne portent pas spécifiquement sur des personnes dans le cadre de la procédure Dublin, mais sur les personnes requérantes d’asile en générale”*). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in het opgenomen citaat van het OSAR-rapport niet gesteld dat ook Dublin-terugkeerders riskeren te worden onderworpen aan illegale pushbacks. Ook in de oproep van HRW wordt zulks niet vermeld. OSAR roept bij Dublintransfers dan wel op om individuele garanties te verkrijgen, hetgeen in het geval van verzoeker ook gebeurde.

Voorts blijkt uit het door verzoeker geciteerde rapport van Amnesty International dat deze organisatie enkel oproept om geen getraumatiseerde of zieke personen over te dragen aan Kroatië. In dit verband wijst de Raad erop dat in het bestreden overdrachtsbesluit op goede gronden werd vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij geen gewag maakte van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van deze verdragsbepaling. Deze vaststellingen vinden geheel steun in de stukken van het administratief dossier. De relevantie van de oproep van Amnesty International is dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker in verband met het daadwerkelijk rechtsmiddel tegen refoulement citeert uit een publicatie van ECCHR van 27 maart 2023, merkt de Raad op dat uit de voetnoten die in de geciteerde tekst zijn opgenomen blijkt dat het om oudere informatie gaat die dateert van 2018, 2019, 2020, 2021 en het eerst trimester van 2022. Verzoeker toont aan de hand van deze algemene en ietwat gedateerde informatie niet aan dat hij, indien hij toch het slachtoffer zou worden van een pushback (hetgeen in casu niet concreet aannemelijk wordt gemaakt), hiertegen geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou kunnen aanwenden. Hij

toont evenmin aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze te werk ging door op basis van de rapporten en informatie waarvan hij gebruik maakte, waaronder het op 22 april 2022 geüpdatete AIDA-rapport, vast te stellen dat verzoeker met zijn klacht terecht kan bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden rond de pushbacks bewust zijn en ook binnen de opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming actief zijn. Bovendien dient nogmaals te worden opgemerkt dat er in verzoekers geval individuele garanties werden geboden op een *"judicial review"*.

Het tweede citaat uit diezelfde publicatie van ECCHR betreft informatie die nog ouder is. Uit de voetnoten die in deze publicatie zijn opgenomen blijkt met name dat het gaat om meldingen van een praktijk van pushbacks van asielzoekers van oktober 2017 en oktober 2018. Daargelaten de vaststelling dat het niet gaat om informatie die specifiek betrekking heeft op Dublin-terugkeerders, is deze ook niet recent genoeg om de door verweerder gehanteerde en recentere informatie te weerleggen.

De kritiek dat verweerder er niet zonder meer kan van uitgaan dat Kroatië het verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk zal behandelen is niet dienstig. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt immers dat verweerder wel degelijk in rekening heeft genomen dat de Kroatische autoriteiten de terugname hebben aanvaard op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Hieromtrent wordt het volgende toegelicht: *"Dit artikel impliceert dat Kroatië zich op heden niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, maar er wel mee instemt om hem terug te nemen teneinde de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek verder te zetten en af te ronden. Hierna zullen de Kroatische instanties besluiten dat zij volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene of de verantwoordelijkheid ervan bij een andere lidstaat leggen.*

Wij kregen garanties van de Kroatische instanties dat betrokkene er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor internationale bescherming. Betrokkene zal gedurende de procedure gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoednigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Kroatische autoriteiten zullen betrokkene gedurende de procedure niet verwijderen naar zijn land van herkomst."

Verzoeker maakt op dit punt geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek aannemelijk.

Tot slot doet verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 december 2020, Europese Commissie tegen Hongarije, waaruit zou blijken dat pushbacks een fundamentele systeem-fout zijn, geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Er werd met name reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval zwaarwegende gronden zijn die aannemelijk maken dat hij als Dublin-terugkeerder in Kroatië zal worden blootgesteld aan pushbacks of andere vormen van illegaal refoulement. Het betreft bovendien een arrest dat is gewezen tegen Hongarije, en niet tegen Kroatië.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

2.9. Verzoeker toont met zijn betoog omtrent een risico op refoulement ook niet aan dat artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening zou zijn geschonden.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------